

“Si no respecten el professor, com volen aprendre?”

Tinc 20 anys i ja els vull tornar el que m’han donat en aquest país. Vaig néixer a Pereira, l’eix cafeter de Colòmbia, i vaig arribar aquí amb 14 anys. La meva mare va decidir que tots tres germans vinguéssim cap aquí perquè allà les coses eren difícils. Ajudar la mainada em fa sentir bé.

08/09/2011

Daniel Mora López, estudia Enginyeria; el van ajudar i avui ajuda al centre Braval

A Colòmbia érem tres germans. Quan jo tenia nou anys, la situació se'ns va fer insostenible i la meva mare va decidir venir a Espanya.

I el seu pare?

Amb el meu pare... tenim una relació distant. Jo sempre m'he estat amb la meva mare i amb la família de la meva mare.

Vostè es va quedar a Colòmbia?

Primer la meva mare va venir amb una amiga i al cap de quatre anys, quan jo en tenia 14, vam venir nosaltres.

De què treballa la seva mare?

Ara està a l'atur, però ajuda el seu company, que és català, en una botiga.

Van venir a Barcelona?

Primer vam anar a Rubí. Vaig anar a l'institut. Em van posar en un curs menys perquè em pogués acostumar al català.

Què li va semblar Catalunya?

Em va sorprendre que poguessis contestar al professor si et cridava l'atenció. Això a Colòmbia és impensable. Aquí els alumnes no paren de replicar als professors.

En quin sentit?

Doncs que a classe falta disciplina. I si no ets capaç de respectar el professor que t'ensenya, com vols aprendre? I com vols respectar algú en el futur?

El va sorprendre alguna altra cosa?

Que a classe poguessis anar vestit com et donés la gana. N'hi havia que semblava que s'acabessin de llevar i

no s'haguessin ni dutxat. Recordo que a Colòmbia anava a una escola pública i fins i tot em feien portar els mitjons d'uniforme. Si no els duïes, no et deixaven ni entrar a l'aula.

Quin ambient hi havia aquí a classe?

Hi havia dues bandes, la dels marroquins i la dels hispans. T'havies de decantar per una si no t'ho volies passar malament. Vaig conèixer un noi de 14 anys que va acabar morint d'una ganivetada en una baralla.

I vostè què va fer?

Vaig mirar de sobreviure, com tots. L'any següent ens en vam anar al Raval, a Barcelona.

I el país, què li va semblar?

Em va xocar la desunió entre comunitats.

En quin sentit?

Les lluites que sempre hi ha entre Catalunya i Espanya.

I vostè què n'opina, d'això?

Jo no opino. Si vostès no es posen d'acord, no seré pas jo, que vinc de fora, qui els digui què han de fer.

A Colòmbia també tenen problemes.

Hi ha la guerrilla, però la bandera i l'himne el cantem tots cada dia a l'escola amb la mà al pit. Després el coordinador comenta com va el curs i quan acaba engeguen les classes.

Què és el pitjor de Colòmbia?

La desigualtat de classes socials. I que al camp encara hi ha molta gent analfabeta que no tindrà cap oportunitat d'educar-se. L'educació ho fa tot.

Li va agradar alguna cosa del que va veure aquí?

Sí, i tant, aquí hi ha més oportunitats. A Colòmbia, si neixes pobre, et mors pobre. En canvi, aquí pots progressar si treballes, t'esforces i estudies.

Que treballa, vostè?

He treballat en una notaria gràcies a Josep Masabeu, el responsable de Braval. Ara estudio segon d'Enginyeria Elèctrica i tinc una beca salari de 3.000 euros l'any més la matrícula.

És bon estudiant?

No sóc brillant, però m'hi esforço. Aquí, a Braval, m'han ajudat molt amb les matemàtiques i aquest any tornaré a ser voluntari.

Ja ha ajudat algú?

Vaig ser monitor. Vam tenir un nen ucraïnès, l'Isma, que va arribar d'una casa d'acollida. Era dels petits. No

tenia família. Va ser un nen difícil des del primer moment.

Per què?

Era nerviós i sempre estava tens. Però a poc a poc va anar agafant confiança. I l'últim dia, quan li vam dir que s'havia acabat l'estiu i l'equip, no s'ho creia. Es va posar a plorar, m'agafava i no em volia deixar anar. Tots ens vam emocionar.

Quina edat tenia, l'Isma?

Set anys. No vaig fer res d'especial per ell. Només vaig passar unes quantes hores cada dia amb el grup i li vaig fer de germà gran. Però aquests nens, si els fas una mica de cas, t'estimen molt. I et pregunten per què estàs amb ells i per què no ets en un altre lloc o a casa mirant la tele.

I per què estàs amb ells?

Perquè hi va haver altres persones que també van estar amb mi i em van ajudar amb les matemàtiques i van jugar amb mi a futbol. Jo era porter. Quan estic amb la mainada, recordo quan vaig venir aquí del carrer, i donar-los un cop de mà i ajudar-los em fa sentir bé.

Qui el va portar a aquest centre?

Vaig conèixer un amic a l'institut Maragall, un ucraïnès, el Rina. Em va parlar de Braval i hi vam venir a estudiar i a jugar a futbol.

No va pensar mai deixar d'estudiar?

Jo no, però de vegades sento comentaris molt tristos d'alguns pares. He sentit que deien als fills: "Per què vols estudiar? Mira, a mi m'ha anat molt bé; no he estudiat i guanyo més que l'enginyer que treballa per a mi a l'obra".

...

El sou no és la raó per estudiar. A l'obra, l'enginyer potser guanya menys que ell, però val més. Però encara són pitjors els que diuen als fills que no cal que estudiïn perquè ja viuen bé del Pirmi, el subsidi de pobresa.

Lluís Amiguet // La Vanguardia

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/si-no-
respecten-el-professor-com-volen-
aprendre/](https://dev.opusdei.org/ca/article/si-no-respecten-el-professor-com-volen-aprendre/) (12/08/2025)